

Από την σκοπιά μας...καθώς συμπληρώσαμε 40 χρόνια

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ και ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΡΕΑΛ

Από το αναμνηστικό άλμπουμ, που έκδωσε πέρσι ο Εργατικός Σύλλογος για την τεσσαρακοστή επέτειο του, παρουσιάζουμε ένα μέρος του, στο οποίο προσπαθούμε να περιγράψουμε συνοπτικά την παροικία μας έτσι όπως την ζούμε, την βλέπουμε και την κρίνουμε εμείς, από τη δική μας σκοπιά, τη θέση του Εργατικού Συλλόγου μέσα σ'αυτή και τις απόψεις του πάνω σε μερικά γενικά θέματα που την απασχολούν.

Πρέπει να πούμε πως δεν έχει γίνει καμία γενική πρόσφατη έρευνα στην παροικία με βάση τα στοιχεία της οποίας θα μπορούσαμε να έχουμε μια σαφή εικόνα της, αλλά πιστεύουμε πως η εικόνα που περιγράφουμε, δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα.

Η ελληνική παροικία του Μοντρεάλ, είναι σαν μια μεγάλη πόλη της Ελλάδας. Κάτι σαν το Αγρίνιο ή την Καλαμάτα και αποτελεί όπως είναι φυσικό, μικρογραφία μιας κοινωνίας. Όπως κάθε κοινωνία, έχει φτωχούς και πλούσιους, εργάτες και αφεντικά, μορφωμένους και αμόρφωτους, νέους και ηληκιωμένους, δεξιούς και αριστερούς, κάθε ομάδα και απόχρωση μιας κοινωνίας, έστω μικρής, με τις γενικότητες και τις ιδιαιτερότητές της.

Η παρουσία των ελληνικής καταγωγής μεταναστών στο Κεμπέκ, χρονολογείται ήδη από το τέλος του 19^{ου} αιώνα, η μετανάστευση συνεχίστηκε τις πρώτες δεκαετίες του εικοστού, σταμάτησε τα χρόνια του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, της κατοχής και του εμφυλίου που ακολούθησε και ξανάρχισε την δεκαετία του 50, πιο μαζικά αυτή τη φορά. Απ'αυτή την «ευλογία Θεού» όπως την είπαν κάτι πολιτικοί τότε, προερχόμαστε εμείς.

Ο Καναδάς χρειαζόνταν εργατικά χέρια και έκανε συστηματική καμπάνια να προσελκύσει εργάτες που έπρεπε εκτός από νέοι, υγιείς, με λευκό ποινικό μητρώο, να είναι λευκοί και κατά προτίμηση χριστιανοί, άρα Ευρωπαίοι. Για τους Έλληνες ζητούσαν και πιστοποιητικό πολιτικών φρονημάτων μιας και η Ελλάδα έβγαине από έναν εμφύλιο πόλεμο (για λόγους ευνοήτους). Τα πιστοποιητικά αυτά σταμάτησαν να τα ζητούν γύρω στο 1964-65.

Χιλιάδες υπηρέτριες, ανειδίκευτοι εργάτες και αγρότες μετανάστευσαν τότε μέσω της ΔΕΜΕ, με προσκλήσεις από συγγενείς ή σαν ανεξάρτητοι μετανάστες (οι ειδικευμένοι, με περισσότερα προσόντα) αλλά και χιλιάδες ναυτικοί που, σε μέρη όπως το Μοντρεάλ που είναι λιμάνι, το έσκαγαν από τους σκυλοπνίχτες όπου εργάζονταν και έμεναν εδώ λαθραίοι μέχρι να μονιμοποιηθούν, συνήθως με ένα γάμο. Όλοι, ακόμα και οι μορφωμένοι και ειδικευμένοι, έκαναν τουλάχιστον τα πρώτα τους χρόνια, τις χειρότερες, χειρονακτικές, κακοπληρωμένες και ασυνδικαλιστες δουλειές, αυτές που κατά κανόνα δεν κάνουν οι ντόπιοι, αλλά οι μετανάστες.

Αντιγράφουμε εδώ την τελευταία παράγραφο από το έντυπο αίτησης για μετανάστευση. Είναι δίγλωσσο, αγγλικά-ελληνικά και έχει υπογραφτεί στις 9 Μαρτίου 1956: «Επειδή αι Καναδικαί αρχαί δεν είναι εις θέσιν να εγγυηθούν ότι θα μου εξασφαλισθεί εργασία ανάλογη με το επάγγελμά μου ή άλλο παρόμοιον επάγγελμα δέχομαι όπως: α) Κατά την άφιξίν μου εις Καναδά δεχθώ την εργασίαν η οποία θα μου εξευρεθή από εξουσιοδοτημένον αντιπρόσωπον της Καναδικής Κυβερνήσεως με μισθόν και υπό συνθήκας εργασίας αι οποίαι ισχύουν εις την περιοχήν της εργασίας μου, β) ότι θα συμμορφωθώ προς τους Κανονισμούς και τους όρους εργασίας που αφορούν το επάγγελμά μου».

Από το κράτος δεν υπήρχε τότε καμία υποδομή για υποδοχή και βοήθεια εγκατάστασης των νεοφερμένων. Στο γραφείο του Επίτημου τότε Προξένου δεν υπήρχε ούτε υπάλληλος που να μιλάει ελληνικά. Στις ελληνικές εκκλησίες, εκτός από κάποια ελεημοσύνη από κάτι αγγλόφωνες φιλόππωχες που τους κοιτάζαν αφ'ψηφού, δεν υπήρχε τίποτε άλλο.

Όσο για την Κοινότητα καλλίτερα να μη το συζητάμε. Δεν έχουμε ακούσει κάτι ανάλογο σε άλλη παροικία μεταναστών αλλά στη δική μας, οι παλιοί τους αντιμετώπισαν με ιδιαίτερη εχθρότητα. Ανησύχησαν από τον μεγάλο αριθμό των νεοφερμένων και τις προοδευτικές ιδέες πολλών από αυτούς. Φοβήθηκαν μήπως χάσουν τον έλεγχο της Κοινότητας και φρόντισαν να τους κρατούν όσο γίνεται πιο μακριά.

Όχι μόνο δεν καλοδέχτηκαν και δεν βοήθησαν τους νεοφερμένους συμπατριώτες τους, αλλά και σαν εργοδότες, τους εκμεταλλεύτηκαν με το χειρότερο τρόπο. Στις Υπηρεσίες του Συλλόγου, έχουμε ακούσει ένα σωρό περιστατικά ιδιαίτερης σκληρότητας και πρωτοτυπίας με δράστες αυτούς τους θεοφοβούμενους στυλοβάτες της παροικίας μας! Και μη νομίσει κανείς πως αυτό το φαινόμενο έχει εκλείψει, η φαντασία μερικών θεοφοβούμενων εργοδοτών είναι ανεξάντλητη ακόμα και σήμερα. Στο γραφείο του Συλλόγου εξακολουθούμε να ακούμε ιστορίες για αγρίους, ιδιαίτερης ευρηματικότητας.

Η ανάγκη αλληλοβοήθειας και κοινωνικής συναναστροφής ήταν ο κύριος λόγος που δημιουργήθηκαν δεκάδες σύλλογοι από ανθρώπους της ίδιας καταγωγής, οι εθνικοτοπικοί.

Οι δουλειές που έκαναν ήταν όπως είπαμε απλές, χειρωνακτικές, δουλειές ανειδίκευτων. Εστιατόρια, εργοστάσια ρουχισμού, καθαρισμός κτηρίων. Ρίχτηκαν στη δουλειά μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Άγνοια της γλώσσας και των δικαιωμάτων τους, βαρύ κλίμα, μοναξιά, έλλειψη κοινωνικής ασφάλισης (το Σύστημα συντάξεων του Κεμπέκ άρχισε το 1966 και η δημόσια ιατρική περίθαλψη το 1969). Ήταν μεγάλη η ανάγκη για πληροφόρηση για κάθε πρόβλημα της καθημερινής ζωής: τις συνθήκες δουλειάς, τους νόμους γύρω από την εργασία, τη μετανάστευση, την εκπαίδευση, την ιατρική περίθαλψη, τα ενοικιαστήρια, κλπ. Για πληροφορίες αλλά και για τις δοσοληψίες τους με τις διάφορες Υπηρεσίες έπρεπε να πληρώνουν σε διάφορα λογιστικά γραφεία, Πρακτορεία Ταξιδίων, κ.ά.

Για οικονομία, συχνά συζούσαν δυο-τρεις οικογένειες μαζί. Μία από τις γυναίκες πρόσεχε τα παιδιά όλων και οι υπόλοιποι δούλευαν. Πολλοί έστελναν τα παιδιά στις γιαγιάδες στην Ελλάδα.

Για την αντιμετώπιση όμως των παραπάνω προβλημάτων είναι αυτονόητο πως δεν αρκούσαν οι εθνικοτοπικοί. Χρειάζονταν ένας Οργανισμός που θα είχε σαν σκοπό την αντιμετώπισή τους και θα παρείχε πιο ειδικευμένη και υπεύθυνη βοήθεια στους Έλληνες εργαζόμενους.

Έτσι γεννήθηκε ο Εργατικός Σύλλογος, ο μόνος οργανισμός της Ελληνικής διασποράς στη Β. Αμερική που εκπροσωπεί εργαζόμενους, ο μόνος που ασχολείται με τα γενικά κοινωνικά προβλήματα και παλεύει για την επίλυσή τους.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι τον εμπιστεύθηκαν από την αρχή και το γεγονός πως ήταν ανάγκη η ίδρυσή του φάνηκε αμέσως. Όσοι εργαστήκαμε στον Σύλλογο τότε, δεν πιστεύαμε στ'αυτιά μας όταν ακούγαμε τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν. Η προσφορά αυτή του Ε.Σ. συνεχίζεται μέχρι σήμερα και όσοι τον υπηρετήσαμε όλα αυτά τα χρόνια, είμαστε υπερήφανοι.

Ο Εργατικός Σύλλογος σαν προοδευτικός ταξικός Οργανισμός, από την αρχή ενόχλησε και ανησύχησε το παροικιακό κατεστημένο που τον αντιμετώπισε με αδιαφορία στην καλλίτερη περίπτωση, αλλά συνήθως με εχθρότητα, κάτι που συνεχίζεται και σήμερα.

Εδώ καλό είναι να δώσουμε ένα-δυο παραδείγματα για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι .

Όταν πρόκειται να συζητηθούν προβλήματα του Ελληνισμού, όπως π.χ. σε συναντήσεις με πολιτικούς της Ελλάδας που επισκέπτονται την παροικία μας, δεν βλέπουν κανένα λόγο να καλέσουν εκπρόσωπο των εργαζομένων. Οι εκπρόσωποι των επιχειρηματιών και της εκκλησίας αρκούν.

Όταν το 1979 υπογράφηκε η Συμφωνία Κεμπέκ – Ιταλίας για τις συντάξεις, μελετήσαμε το θέμα και σχηματίσαμε μια πανπαροικιακή επιτροπή με σκοπό να πιέσουμε τις κυβερνήσεις να συνάψουν παρόμοια Συμφωνία και με την Ελλάδα. Πήραν μέρος πολλοί οργανισμοί της παροικίας. Χαρακτηριστικό είναι πως για την καλλίτερη ίσως αποτελεσματικότητα αυτής της κίνησης, ένας από τους παράγοντες της παροικίας, μάς συμβούλεψε να κρατάμε «low profile »!

Δηλαδή εμείς πήραμε την πρωτοβουλία, κάναμε τη μελέτη, διαμορφώσαμε τα αιτήματα, καλέσαμε την παροικία και οργανώσαμε τις συναντήσεις, αλλά να μη φαινόμαστε!

Η Συμφωνία για τις συντάξεις ισχύει από το 1983. Απ'αυτή τη Συμφωνία εξαιρούνται οι ναυτικοί κάτι που θεωρούμε άδικο γιατί εκτός που εργάστηκαν, είχαν πληρώσει και εισφορές. Εξαιρούνται και οι δημόσιοι υπάλληλοι αλλά αυτοί αφού είχαν δουλειά και μάλιστα μόνιμη, δεν είχαν λόγους να φύγουν από την Ελλάδα, έτσι ο αριθμός τους εδώ είναι ελάχιστος. Από τότε, στις Γενικές Συνελεύσεις τόσο των Κογκρέσων όσο και του ΣΑΕ, κάθε φορά, φέρνομε το θέμα και ζητάμε να κάνουν ένα διάβημα στην κυβέρνηση της Ελλάδας και να ζητήσουν να συμπεριληφθούν οι ναυτικοί στη Συμφωνία.

Μέχρι σήμερα δεν έκαναν τίποτα. Το πρόβλημα μάλλον θα λυθεί δημογραφικά, οι πρώτοι μετανάστες έχουν αρχίσει ήδη να πεθαίνουν! Επίσης το Κογκρέσσο, ποτέ δεν συμπεριέλαβε τον Ε.Σ. στην αντιπροσωπεία του Κεμπέκ για το ΣΑΕ, που σημαίνει, πως αν η Ελλάδα δεν καλούσε τον Ε.Σ. ξεχωριστά, σαν Οργανισμό στρατηγικής σημασίας, δεν θα ακούγονταν ποτέ οι απόψεις των εργαζομένων στο Συμβούλιο Αποδήμου Ελληνισμού και θα ήταν καθαρά, όπως το είχαμε καταγγείλει, Συμβούλιο Αποδήμων Επιχειρηματιών. Αυτά με την αδιαφορία.

Με την εχθρότητα, έχετε τους εμπιστοσύνη. Και απεριόριστη διαθέτουν και ξέρουν να την εκφράσουν! Αναφέρομε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Σε Συνέλευση του Εθνικού Κογκρέσσου κάναμε μερικές προτάσεις, μεταξύ αυτών και η συνηθισμένη για τους ναυτικούς. Οι προτάσεις ήταν γραπτές και δευτερωμένες αλλά ο Πρόεδρος του Κογκρέσσου Κατσαμπάνης, που σε ραδιοφωνική εκπομπή αποκαλούσε τον Ε.Σ. γιάφκα, δεν ήθελε ούτε να τις δεχτεί (πόσο μάλλον να συζητηθούν) και τί σκέφτηκε; Το χαρτί πάνω στο οποίο ήταν γραμμένες δεν ήταν το επίσημο επιστολόχαρτο του Συλλόγου!

Στην τελευταία Συνέλευση του ΣΑΕ, τον Οκτώβριο του 2008 στο Μοντρεάλ, ο Πρόεδρος του Μενεγάκης, θύμωσε που η παρέμβασή μας κακοκάρδισε τον Σεβασμιώτατο, είπε πως ντράπηκε γι'αυτό και ζήτησε συγνώμη από τους παρευρισκόμενους επειδή ακούστηκαν τέτοια πράγματα! (Η ελευθερία λόγου προφανώς είχε βγει από την αίθουσα).

Όπου δεν μπορούν να μας αποφύγουν, απλά μας ανέχονται και όταν μιλάμε, συχνά μας διακόπτουν, μας διορθώνουν, μας διαφεύδουν και φυσικά, αγνοούν τις προτάσεις μας.

Αφήσαμε τελευταία τα ελληνόφωνα ΜΜΕ, που έγιναν ο κύριος εκφραστής της εχθρότητας του παροικιακού κατεστημένου. Εφημερίδες και ραδιόφωνα, επγγελματικά ή ερασιτεχνικά, μόνιμα ή περιστασιακά, με δύο – τρεις εξαιρέσεις, από την ίδρυση του Συλλόγου μέχρι σήμερα δεν έχουν πάψει να βάζουν εναντίον του με κάθε αφορμή ή οι ίδιοι προσωπικά, ή «αγανακτισμένοι» φιλοξενούμενοι, αναγνώστες ή ακροατές. Τις επιθέσεις ξεκίνησαν ο Δαπέρης και το ΒΗΜΑ ιδιοκτησία τότε Παπαδάκη, που ανησυχούσαν για τα χρήματα των καναδών φορολογουμένων που τα τρώγαμε εμείς τα «τρωκτικά» και κόβονταν για τη δημοκρατική λειτουργία του Εργατικού Συλλόγου!

Δίνουμε εδώ μερικά δείγματα.

ΒΗΜΑ. Μάιος 1975: «Οι ισόβιοι πρόεδροι, γραμματείς και φαρισαίοι του παραπάνω Συλλόγου, ισχυρίζονται σε κάθε περίπτωση ότι αντιπροσωπεύουν το μεγαλύτερο και πιο δυναμικό Σύλλογο της Παροικίας μας και δηλώνουν ξεδιάντροπα ότι έχουν 3.000 και πάνω μέλη!» και κλείνει το σχόλιο: **«Εμείς πιστεύουμε ότι τα περισσότερα μέλη του εργατικού Συλλόγου, εκείνα τουλάχιστον που ψηφίζουν και στις εκλογές, είναι η συντεχνία των διαφόρων Κυβερνητικών προγραμμάτων και τα υπόλοιπα όσοι τυχόν περάσουν από τα γραφεία του Συλλόγου - άπαξ και δια παντός- για καμιά πληροφορία ή μικροεξυπηρέτηση».**

Ο ίδιος τον Μάιο 1980 με αφορμή το θεατρικό έργο «ο Καραγκιόζης παρά λίγο βεζύρης» που ανέβασε ο Ε.Σ. γράφει: **«το κράτος παραχωρεί το χρήμα και τα τρωκτικά το διαμοιράζονται»** και πιο κάτω: **« ...και τί έγινε, μας μόρφωσαν επειδή άλλα 50 τρωκτικά και μερικοί συγγενείς τους παρακολούθησαν την παράσταση;»**

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, Δεκέμβρης 1977- Γενάρης 1978. « ... το κομματικό τους συμφέρον τους τυφλώνει. Ό,τι τους ενδιαφέρει είναι η σφραγίδα. Θα μας πουν βέβαια για τις εκατοντάδες εξυπηρετήσεις που κάμνει ο Σύλλογος κλπ. Αυτού του είδους τις εξυπηρετήσεις χάρι στα γνωστά προγράμματα τις κάμνουν κι άλλοι, θα τις έκαναν κι άλλοι. Δεν είναι αυτή η αποστολή του Εργατικού Συλλόγου. Μόνο που με αυτά τα προγράμματα βολεύονται αρκετοί φίλοι της ΚΝΕ. Τώρα για ευθυξία, δημοκρατικές διαδικασίες και άλλα παρόμοια, δεν βαρυέσαι, ψείρες στ'άχυρα ψάχνουμε... Στα χνάρια της κοινότητας βαδίζουν. Οι της κοινότητας μας λένε, χάρις στην σφραγίδα που κρατάνε, πως αντιπροσωπεύουν την παροικία. Αυτοί μας λένε αντιπροσωπεύουν τους εργαζόμενους... Για ευθυξία τώρα θα ψάχνουμε...».

RADIO CENTREVILLE, 26-4-2009, δημοσιευμένο στο ΒΗΜΑ 2-5-2009. « αποστολή ενός λαϊκού οργανισμού, και μάλιστα προοδευτικού είναι να ωθεί τους πολίτες να συμμετέχουν ενεργά στα κοινά, προσφέροντας επιμόρφωση, βοηθώντας στη συνειδητοποίηση και τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων (ατομικών και συλλογικών). Αποστολή ενός λαϊκού οργανισμού, δεν είναι να συντηρεί τον λειτουργικό αναλφαβητισμό, καλλιεργώντας τον εθισμό σε μια παθητική στάση, σε μια εξάρτηση των μελών και των «πελατών» του από τις υπηρεσίες του» και παρακάτω: « **ΝΑΙ** σε οργανισμούς που βοηθούν τους πολίτες να καταλαβαίνουν...» κλπ. « **ΟΧΙ** σε πατερναλιστικές στάσεις που συντηρούν παθητικούς καταναλωτές».

Ο πρώτος ανησυχί που τρώμε τα χρήματα του κράτους, ο άλλος καταγγέλλει πως βολεύονται οι ημέτεροι, ο τρίτος βρίσκει πως οι υπηρεσίες κάνουν ζημιά γιατί εμποδίζουν τους συμπάροικους να ενσωματωθούν στην ντόπια κοινωνία. (Αυτό το τελευταίο θα μπορούσαμε να τού το επιστρέψουμε λέγοντας πως αν είναι έτσι, τότε και τα ελληνόφωνα ραδιοφωνικά προγράμματα κάνουν την ίδια ζημιά! Όσο για την επιμόρφωση, τη συνειδητοποίηση, τη διεκδίκηση κλπ., το κάναμε μέσα από το πρόγραμμα που μας έκοψαν). Δεν είναι τυχαίο που όλοι βάζουν εναντίον των υπηρεσιών του Συλλόγου, γιατί γνωρίζουν πως οί χιλιάδες συμπάροικοι που έχουν εξυπηρετηθεί, το αναγνωρίζουν και εκτιμούν τον Σύλλογο.

Τα δημοσιεύματα αυτά, με απόσταση το ένα από το τρίτο πάνω από τριάντα χρόνια, είναι ένα ελάχιστο δείγμα για το περιεχόμενο των αμέτρητων επιθέσεων που έχει δεχτεί ο Σύλλογος σε όλη τη διάρκεια της ύπαρξής του. Είναι ο σύλλογος που έχει βοηθήσει το περισσότερο μέσα σ'αυτή την παροικία, και έχει δεχτεί και τις περισσότερες επιθέσεις!

Το ύφος και το λεξιλόγιο διαφέρουν ανάλογα με την παιδεία και το διανοητικό επίπεδο του γράφοντος, ο στόχος όμως είναι πάντα ο ίδιος: η συκοφάντηση του Συλλόγου και η απαξίωση της δουλειάς του και δείχνουν την ίδια κακία και πολιτική εμπάθεια. Το «πολιτική» το λέμε με πλήρη επίγνωση, γιατί έτσι είναι. Δεν κρύψαμε ποτέ πως είμαστε ένας ταξικός οργανισμός πού, χωρίς να ταυτίζεται ή να εξαρτάται από κανένα κόμμα, όπως η όλη του δραστηριότητα δείχνει, είναι αριστερός. Τα στελέχη του, άλλος λίγο άλλος πολύ ανήκουν στην Αριστερά, όπως άλλωστε έχουν κάθε δικαίωμα. Βέβαια, στην παροικία μας όπως έλεγε ο πρώτος μας πρόεδρος, Μπάμπης Ξένος, «είσαι ελεύθερος να ψηφίζεις ό,τι θέλεις, αρκεί να είναι Liberal!».

Αν είμασταν δεξιοί, οπαδοί της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, με την πείρα και τις γνώσεις που έχουμε, θα είχαμε ανοίξει ένα ιδιωτικό γραφειάκι εξυπηρετήσεων που θα έκλεινε όλα τα άλλα και θα κάναμε τρελά λεφτά, δεν θα σκοτωνόμασταν να κρατήσομε τις δωρεάν υπηρεσίες μας στην παροικία και να δεχόμαστε και τη λάσπη τους από πάνω!

Η οικονομική κατάσταση της παροικία μας μπορούμε να πούμε πως γενικά είναι καλή, με τις εξαιρέσεις που δικαιολογούν την ύπαρξη των φιλόπτωχων. Οι Έλληνες μετανάστες, με σκληρή δουλειά, κατάφεραν να προκόψουν. Είναι σε μεγάλο ποσοστό ιδιοκτήτες ακινήτων, και σπούδασαν τα περισσότερα από τα παιδιά τους. Το ποσοστό των πτυχιούχων στη δεύτερη γενιά, φαίνεται να είναι υψηλότερο από τον ντόπιο μέσο όρο.

Η παροικία μας στην πλειονότητά της αποτελείται από εργαζόμενους που ακόμα και σήμερα, σε πολύ μικρό ποσοστό είναι συνδικαλισμένοι. Στην αρχή ήταν εργάτες μισθωτοί και λίγοι μικροεπιχειρηματίες. Όσο περνούν τα χρόνια, με τη δεύτερη γενιά μορφωμένη, έχουμε όλο και περισσότερους αυτοαπασχολούμενους, επαγγελματίες, επιστήμονες, και περισσότερους επιχειρηματίες.

Αναφέρεται συχνά πως υπάρχουν περίπου δέκα χιλιάδες επιχειρήσεις ελληνικής ιδιοκτησίας, κυρίως μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις. Οι μεγάλοι είναι λίγοι και όχι πολύ μεγάλοι με την Κοινότητα να είναι, όπως φαίνεται, ο μεγαλύτερος εργοδότης της παροικίας.

Παρά το γεγονός πως οι περισσότεροι ήταν και είναι εργαζόμενοι, στις ηγεσίες των Οργανισμών βρίσκομε κυρίως τους επιχειρηματίες. Ακόμα και τώρα που υπάρχουν τόσο επιστήμονες, η συμμετοχή τους στα κοινά δεν είναι μεγάλη ή γιατί έχουν άλλες ασχολίες πιο σημαντικές, ή γιατί σε επίπεδο νοοτροπίας δεν τα βίσκουν με τους επιχειρηματίες της πρώτης γενιάς.

Γενικά, παλιοί και νέοι, δεν συμμετέχουμε στη δημόσια ζωή της ντόπιας κοινωνίας, αλλά οι περισσότερες δραστηριότητές μας, είναι μέσα στον κλειστό κύκλο της παροικίας.

Εκτός από μεμονωμένες περιπτώσεις, δεν έχουμε δημόσια πρόσωπα που να ξεχωρίζουν και να επιρρεάζουν όπως δημοσιογράφοι, ηθοποιοί, λογοτέχνες, πολιτικούς κλπ. όπως έχουν άλλες παροικίες με ανάλογο αριθμό πληθυσμού, π.χ. η Αϊτινή παροικία.

Δεν παρακολουθούμε την ιδιαίτερα σημαντική πνευματική ζωή της πόλης μας και παρ'όλη την οικονομική ευχέρεια πολλών από μας, σπανιότατα θα δούμε ένα ελληνικό όνομα σε καταλόγους δωρητών σε πολιτιστικά σχήματα όπως θέατρα, μουσεία, ορχήστρες κλπ. και όσα βλέπουμε, δεν είναι γνωστά, απ'αυτά που δραστηριοποιούνται μέσα στην παροικία.

Η μόνη περίπτωση που θυμόμαστε, είναι όταν με πρωτοβουλία του Κώστα Σπηλιάδη, ιδιοκτήτη του MILOS, μαζεύτηκαν χρήματα και προσφέρθηκε στη Συμφωνική Ορχήστρα του Μοντρεάλ, ένα ακριβό πιάνο, κάτι που σχολιάστηκε ευνοϊκά στη ντόπια κοινωνία.

Στο πρώτο τεύχος του 2012, του περιοδικού του Μουσείου καλών τεχνών του Μοντρεάλ, ανάμεσα σε 307 ονόματα δωρητών, υπάρχει ένα ελληνικό.

Το Μουσείο αυτό είχε οργανώσει στις αρχές του 2011, μια έκθεση με θέμα τον πύλινο στρατό της Κίνας. Στην είσοδο είχαν μια περίληψη της παγκόσμιας ιστορίας των διάφορων πολιτισμών, ώστε να βοηθηθεί ο επισκέπτης να τοποθετήσει χρονικά την ιστορική περίοδο στην οποία αναφέρονταν η έκθεση. Είχαν καταφέρει το ακατόρθωτο. Δεν αναφέρονταν κανένας ελληνικός πολιτισμός: κυκλαδικός, μινωικός, μυκηναϊκός κλπ., ούτε καν η λέξη Ελλάδα! Το γράψαμε στο καρτελάκι που προορίζεται για τα σχόλια των επισκεπτών, ωστόσο πιστεύουμε πως αν υπήρχε κάποιος σημαντικός χορηγός απ'τη μεριά της παροικίας, δεν θα τολμούσαν. Όλο και κάποιο τηλεφώνημα θα έκανε για να τους φρεσκάρει τη μνήμη!

Ακόμα, όταν η πρώην γενική Πρόξενος κα. Καρνούτσου είχε καλέσει τους οικονομικά εύρωστους συμπάροικους να ενισχύσουν την Έδρα νεοελληνικών σπουδών του Πανεπιστημίου McGill, ανταποκρίθηκαν 15, με άλλους τρεις να υπόσχονται! Το είχαμε σχολιάσει και στα «Εργατικά Νέα» λέγοντας πως δεν είναι το χρήμα που λείπει από την παροικία, στο κάτω-κάτω τά χρήματα που δίνουν τα δικαιολογούν στην Εφορία, αλλά η παιδεία, ακόμα και με την ύπαρξη τόσων πτυχιών.

Τα τελευταία χρόνια, καθώς η οικονομική κατάσταση της παροικίας ανεβαίνει και καθώς «ο παράς δεν κρύβεται», παρατηρούμε καινούργιες, νεοπλουτίστικες, συνήθειες, όπως π.χ. τα τουρνουά γκολφ ή τη δημιουργία νέων οργανισμών με μέλη τους έχοντες και κατέχοντες.

Παρατηρείται συνωστισμός στην πόρτα της αμερικάνικης ΑΧΕΠΑ. Πολλοί ίσως πιστεύουν πως το να γίνουν γιοιό του Περικλή ή κόρες της Αθηνάς ή της Πηνελόπης, είναι καταξίωση και απόδειξη πως ανέβηκαν κοινωνικά και κυρίως οικονομικά. Ξεχνούν πως σ' αυτούς τους χώρους ανήκαν οι άνθρωποι που τούς περιφρονούσαν, τους ίδιους ή τους γονείς τους, όταν πρωτοήρθαν από την Ελλάδα.

Φθάσαμε στο σημείο η ΑΧΕΠΑ που, ανεξάρτητα με το τί αντιπροσωπεύει στην Αμερική, εδώ αντιπροσωπεύει μόνο τα μέλη της, να διεκδικεί ισοτιμία με εκλεγμένα σώματα όπως το Κογκρέσσο και την Κοινότητα και να αυτοπαρουσιάζεται σαν ισάξιος με αυτά αντιπρόσωπος του ελληνισμού. Αυτό το τελευταίο, έχει ενοχλήσει το υπόλοιπο παροικιακό κατεστημένο, που όμως δεν έχει ακόμα αντιδράσει δημόσια.

Ένα άλλο φαινόμενο, παράγωγο των παραπάνω είναι η βιομηχανία των χοροεσπερίδων! Οργανώνουν κάθε τόσο -και πάντα για φιλανθρωπικούς σκοπούς- χορούς με ακριβό εισιτήριο, σε πολυτελείς αίθουσες κλπ. και, αφού πληρωθούν όλοι, μένει και ένα πολύ μικρό ποσοστό, το οποίο και παραδίνουν στον τυχερό (Νοσοκομείο, σχολείο κλπ.), χαμογελώντας στις κάμερες, κρατώντας τη σχετική επιταγή. Το τερπνόν μετά του ωφελήμου!

Το γλωσσικό αποτελεί μια ιδιαιτερότητα της δικής μας παροικίας που δεν έχουν σε άλλα μέρη, επειδή εδώ στο Κεμπέκ η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού είναι γαλλόφωνη. Υποτίθεται βέβαια πως όλος ο Καναδάς είναι δίγλωσσο κράτος αλλά αυτό είναι καθαρά σχήμα λόγου.

Όταν άρχισε η μετανάστευση από την Ελλάδα και πριν, αλλά και μετά τον πόλεμο, τίποτα και κανένας δεν πληροφορούσε τους νεοφερμένους πως εδώ στο Κεμπέκ μιλούν γαλλικά. Όλα τα παλιά έντυπα της καναδικής Πρεσβείας της Αθήνας που έχουμε δει, αιτήσεις για μετανάστευση, πληροφορίες, οδηγίες κλπ. ήταν μόνο στα αγγλικά (τυπική αφομοιωτική εγγλέζικη συμπεριφορά). Άλλωστε μέχρι την «ήσυχη επανάσταση» την δεκαετία του '60 και οι ίδιοι οι γαλλόφωνοι αντιμετώπιζονταν σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Τότε τα σχολεία χωρίζονταν όχι με βάση τη γλώσσα αλλά το θρήσκευμα, σε καθολικά και προτεστάντικα. Έτσι τα παιδιά των Ελλήνων μεταναστών σαν ορθόδοξα, δεν είχαν πρόσβαση στα γαλλόφωνα σχολεία γιατί αυτά ήταν καθολικά!

Φοιτούσαν λοιπόν στα προτεστάντικα αγγλόφωνα σχολεία με αποτέλεσμα να υιοθετήσουν όχι μόνο την αγγλική γλώσσα αλλά και τον αγγλικό τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς, κάτι που συνεχίζεται μέχρι σήμερα .

Την δεκαετία του '70 η κυβέρνηση των φιλελευθέρων αρχικά αποφάσισε τα παιδιά των μεταναστών να μαθαίνουν γαλλικά κάτι που ξεσήκωσε θύελα αντιδράσεων. Αργότερα το Parti Québécois που κέρδισε τις εκλογές το 1976, καθιέρωσε την γαλλική σαν τη μόνη επίσημη γλώσσα στο Κεμπέκ. Από τότε τα ελληνόπουλα μαθαίνουν και γαλλικά αλλά δεν τα χρησιμοποιούν.

Γενικά η δική μας παροικία είναι αγγλόφωνη. Άν κάποιος καινούργιος που δεν γνωρίζει το θέμα, έρθει στην παροικία μας, από τίποτα δεν θα καταλάβει πως ζούμε σε χώρα με επίσημη γλώσσα τα γαλλικά. Παντού, σε ιδιωτικές συζητήσεις, εκκλησία, ανακοινώσεις σε παροικιακά ΜΜΕ, διαφημίσεις, επιστολόχαρτα άλμπουμ και ιστοσελίδες Συλλόγων, όταν δεν είναι στα ελληνικά, είναι στα αγγλικά (οι εξαιρέσεις είναι ελάχιστες).

Η εμμονή μας αυτή και η έλλειψη μιάς έστω και τυπικής ευαισθησίας απέναντι στους ντόπιους, όπως είναι φυσικό, δεν βοηθάει και πολύ να κερδίζουμε φίλους και ένας Θεός ξέρει πόσο τους χρειαζόμαστε!

Το θρησκευτικό συναίσθημα είναι βαθειά ριζωμένο στον κόσμο της παροικίας μας. Πιστεύουν με την καρδιά τους, συμμετέχουν στη ζωή της εκκλησίας και την ενισχύουν όσο μπορούν, αυτό άλλωστε φαίνεται και από την τεράστια παρουσία της Ελληνικής Ορθοδόξου Μητρόπολης Τορόντο (Καναδά) για την οποία υπερηφανεύεται ο Σεβασμιώτατος με κάθε ευκαιρία.

Στο Κεμπέκ, μετρήσαμε στον ελληνικό τηλεφωνικό κατάλογο 18 ελληνικές εκκλησίες και μοναστήρια (μαζί με τους παλαιοημερολογίτες), κάτι που δείχνει και το πλήθος των πιστών και την ευλάβειά τους. Αντίθετα, οι γνώσεις γύρω από δογματικά θέματα είναι λίγες και η κατανόηση του νοήματος του τελετουργικού και των διαφόρων κειμένων «χάνεται στη μετάφραση» ανάμεσα στην ελληνιστική και την αγγλική.

Για τη γενικευμένη χρήση της αγγλικής, ένα επιχείρημα είναι «για να καταλαβαίνουν οι νέοι». Οι περισσότεροι όμως από τους μετανάστες, οι γονείς αυτών των νέων, ποτέ δεν έμαθαν καλά τα αγγλικά, οπότε πάλι ένα μεγάλο μέρος των πιστών δεν καταλαβαίνει και το πρόβλημα παραμένει.

Άν χρησιμοποιούσαν την απλή ελληνική, ίσως την καταλάβαιναν όλοι, αλλά για κάποιο λόγο, αυτό αποκλείεται. Ή ο Πανάγαθος προτιμάει τα αγγλικά, ή φοβούνται μήπως και καταλάβει το ποίμνιο πως είναι κοπάδι!

Η εκκλησία μας είναι ελληνική όταν ο Σεβασμιώτατος απαιτεί -και πετυχαίνει- να αντιπροσωπεύει τον ελληνισμό σε όλα τα αντιπροσωπευτικά σώματα. Στο ΣΑΕ π.χ., ο αριθμός των αντιπροσώπων της είναι δυσανάλογα μεγάλος σε σχέση με το σύνολο των οργανισμών.

Οι μισοί και παραπάνω είναι κατ'ευθείαν αντιπρόσωποι των εκκλησιών, των φιλοπτύχων κλπ. και, ελέγχει και ένα μεγάλο αριθμό από τους αντιπροσώπους των άλλων οργανισμών, που, αν θέλουν να έχουν την υποστήριξή του στις ψηφοφορίες και τις εκλογές, τού κάνουν όλα τα χατήρια, αλλοιώς καρέκλα δεν βλέπουν! Όταν όμως κάποιος καλός χριστιανός Ορθόδοξος, π.χ. Σκοπιανός, κάνει μια σημαντική δωρεά, τότε ο Σεβασμιώτατος θυμάται πως η εκκλησία είναι μόνο Ορθόδοξη, πρέπει να είναι «ουδέτερη» και ενεργεί ανάλογα, μπουκοτάροντας, άς πούμε το συλλαλητήριο για το μακεδονικό, απαγορεύοντας στους ιερείς και τις φιλόπτωχες να πάρουν μέρος!

Επειδή ακριβώς, η δύναμη της εκκλησίας είναι μεγάλη, η συμπεριφορά τής ηγεσίας της έχει πολλή σημασία και η συγκεκριμένη ηγεσία το μόνο που κάνει κατά γενική ομολογία, είναι να σπέρνει ζιζάνια «απ'τον ένα ωκεανό στον άλλο». Από την άλλη, η ηγεσία της παροικίας, αν και έχει κάνει πολλές καταγγελίες, ποτέ δεν τόλμησε να τής αμφισβητήσει σοβαρά την πρωτοκαθεδρία.

Η πίστη και η ενεργή συμμετοχή ή όχι σε μια θρησκεία είναι τελείως προσωπική υπόθεση και δικαίωμα και δεν θα αναφερόμασταν καθόλου, αν δεν υπήρχε ένα σοβαρό θέμα πού αρχίζει να γίνεται φανερό όλο και περισσότερο.

Όσο περνούν τα χρόνια, σαν αποτέλεσμα των μικτών γάμων που είναι πάνω από τους μισούς στην παροικία μας, αλλά και προσωπικής επιλογής, το ποσοστό των Ορθοδόξων μειώνεται. Από 97% που ήταν παλιά, σύμφωνα με την τελευταία απογραφή έχει πέσει στο 83%. Η τάση αυτή θα συνεχιστεί στο μέλλον και δεν έχουμε δικαίωμα να την αγουούμε, όπως δεν έχουν δικαίωμα, μέσα σε ελληνικό σχολείο (έχομε σχετικές καταγγελίες) παιδιά και δάσκαλος να κοροϊδεύουν παιδάκι γιατί όντας καθολικό, κάνει το σταυρό του «ανάποδα».

Το πρόβλημα είναι πως όλοι αυτοί οι μη Ορθόδοξοι, δεν μπορούν να γίνουν μέλη στις Κοινότητες γιατί αυτές είναι εκκλησιαστικοί οργανισμοί και ένας από τους σκοπούς τους είναι η διατήρηση της Ορθοδοξίας. Αυτό σημαίνει πως δεν δεχόμαστε την εθνική καταγωγή σαν χαρακτηριστικό που μας ενώνει σαν παροικία, αλλά τη θρησκεία και θα εξαιρούμε ένα μεγάλο κομμάτι της με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Το κακό είναι πως δεν το έχουμε συζητήσει και αποφασίσει εμείς οι ίδιοι, αλλά μάς έχει επιβληθεί χωρίς να το καταλάβουμε, άνωθεν και κάποια στιγμή πρέπει να μας απασχολήσει σοβαρά, αν θέλουμε να μιλάμε για «ελληνική» παροικία στο μέλλον.

Πολιτικά, η παροικία μας είναι συντηρητική και οι νέοι της δεύτερης γενιάς, ακόμα περισσότερο. Στο εθνικό θέμα είναι φανατικά υπέρ του ενωμένου Καναδά, και στο γλωσσικό, αγγλόφωνη. Από πάντα και για πολλές δεκαετίες ψήφιζε «μονοκούκι» το φιλελεύθερο κόμμα, κάτι που εξακολουθεί μέχρι σήμερα. Για δεκαετίες υπάρχει σταθερά ένας φιλελεύθερος βουλευτής ελληνικής καταγωγής στο Κεμπέκ και μέχρι πριν λίγα χρόνια, υπήρχε ένας στην Οπάβα.

Αυτό δεν της βγήκε σε καλό γιατί αφού την είχαν στην τσέπη, δεν έβλεπαν τον λόγο να της κάνουν και κανένα χατήρι. Ούτε προσλήψεις ελληνόφωνων στις δημόσιες Υπηρεσίες, ή υποψηφιότητες στις εκλογές, αλλά ούτε και υποστήριξη ελληνικών εθνικών θεμάτων, όπως π.χ. το Μακεδονικό, όπου ο Καναδάς, μη ξεχνάμε, έχει αναγνωρίσει τα Σκόπια με το όνομα Μακεδονία.

Στο Κεμπέκ, όσοι από τους μετρημένους στα δάχτυλα του ενός χεριού δημόσιοι υπάλληλοι ελληνικής καταγωγής συνταξιοδοτήθηκαν, δεν αντικαταστάθηκαν. (θα πρέπει να έχει μείνει μόνο ένας). Για να είμαστε όμως δίκαιοι πρέπει να πούμε πως η οργανωμένη παροικία, εκτός από τον Εργατικό Σύλλογο ποτέ δεν πίεσε και δεν διεκδίκησε προσλήψεις ελληνόφωνων.

Επίσης, όπως λένε οι δημόσιες Υπηρεσίες, στους διάφορους διαγωνισμούς δεν παρουσιάζονται ελληνικής καταγωγής υποψήφιοι. Ή τα παιδιά της παροικίας έχοντας εξασφαλισμένο το μέλλον τους στις οικογενειακές επιχειρήσεις, δεν ενδιαφέρονται, ή απέχουν γιατί δεν γνωρίζουν αρκετά τη γαλλική γλώσσα ώστε να πετύχουν σε ένα διαγωνισμό.

Τελευταία ενέργεια της κυβέρνησης των φιλελευθέρων στο Κεμπέκ, που έχει θυμώσει την παροικία, είναι η περικοπή της χρηματοδότησης στα ελληνικά σχολεία, αλλά αυτός ο θυμός δεν έχει φανεί στην κάλπη.

Τα τελευταία χρόνια στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση βρίσκεται το ακροδεξιό κόμμα των συντηρητικών που, φλερτάροντας με τους ελληνικούς ψήφους, έχει δώσει μερικές θέσεις σε ελληνικής καταγωγής άτομα, κατά κανόνα πρώην παράγοντες της οργανωμένης παροικίας. Στο Οντάριο έχει εκλεγεί Έλληνας βουλευτής με το συντηρητικό κόμμα. Αυτό έχει ενθαρρύνει ορισμένους που σκέπτονται την πιθανότητα διεκδίκησης υποψηφιότητας στον συντηρητικό πάντα χώρο, τόσο στο ομοσπονδιακό όσο και στο επαρχιακό επίπεδο, στο καινούργιο δεξιό κόμμα που σχηματίστηκε πρόσφατα στο Κεμπέκ.

Γενικά η παροικία αισθάνεται υπερήφανη γι'αυτά τα πρόσωπα και τα τιμάει με κάθε ευκαιρία, οι ίδιοι όμως, περισσότερο προσπαθούν να περάσουν τις θέσεις του κόμματός τους στην ελληνική παροικία, παρά τις θέσεις της παροικίας στο κόμμα τους.

Οι σχέσεις των επαρχιακών βουλευτών μας με τον Εργατικό σύλλογο είναι ανύπαρκτες, το ίδιο και η παρουσία τους και η βοήθειά τους. Τελευταίος βουλευτής της περιοχής που έδωσε μια χρηματική βοήθεια στον Ε.Σ. από το σχετικό κονδύλι που έχουν οι βουλευτές στη διάθεσή τους, ήταν ο Gérald Godin!

Τα θέματα που θίξαμε παραπάνω, δεν φαίνεται να απασχολούν τους ηγέτες της παροικίας, όπως δεν φαίνεται να έχουν βάλει στόχους για το πως βλέπουν την παροικία σε μερικά χρόνια από σήμερα. Θα έλεγε κανείς πως λειτουργούν μέρα με την ημέρα, απασχολημένοι κυρίως με την οργάνωση εκδηλώσεων (που σχεδόν πάντα συνοδεύονται από φαγητό), για την επίλυση των οικονομικών τους προβλημάτων.

Βέβαια και ο Ε.Σ. κάνει ψυχαγωγικές εκδηλώσεις με σκοπό τη χρηματοδότησή του αλλά δεν κάνει μόνο αυτό. Είμαστε οι μόνοι που στις συνεδριάσεις μας συζητάμε κοινωνικά ή εργατικά θέματα και με τα λίγα μέσα που διαθέτουμε, προσπαθούμε να κάνουμε κάτι. Για παράδειγμα, μόνο τον τελευταίο μήνα μας απασχόλησε ο αγώνας που δίνουν οι εργαζόμενοι στην χαλυβουργική στην Ελλάδα. Τους στείλαμε μήνυμα συμπαράστασης και ένα μικρό ποσόν που μαζέψαμε, συμβολικά, να τους πούμε πως δεν είναι μόνοι. Μήνυμα αλληλεγγύης στείλαμε και στους εργαζόμενους της πολυεθνικής ALCAN, εδώ στο Κεμπέκ που είναι σε lock out.

Στην παροικία μας αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα καινούργιο σοβαρό πρόβλημα, αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα. Έχει ξαναρχίσει η μετανάστευση που πριν λίγα χρόνια χαιρόμασταν γιατί είχε σταματήσει. Από τις υπηρεσίες του Συλλόγου ήδη έχουν περάσει εκατοντάδες νέοι, μορφωμένοι, το καλλίτερο κομμάτι της Ελλάδας που προσπαθεί να μεταναστεύσει στον Καναδά. Πολλοί είναι γεννημένοι στον Καναδά, παιδιά μεταναστών που είχαν παλλιννοστήσει και τώρα επανέρχονται με συζύγους και παιδιά και προσπαθούν να εγκατασταθούν και να νομιμοποιήσουν τα μέλη της οικογένειάς τους.

Η οργανωμένη παροικία τί σκοπεύει να κάνει; Μία από τα ίδια! Όταν φέραμε το θέμα στο συμβούλιο του Κογκρέσσου είπαν πως χρειάζονται περισσότερες πληροφορίες και το θέμα σταμάτησε εκεί.

Η ιδιωτική πρωτοβουλία τί κάνει; Άνοιξε μπίζνες! Ρίξτε μια ματιά στα ελληνικά ΜΜΕ και θα δείτε διάφορα γραφεία να διαφημίζουν την πραμάτεια τους. Είναι ειδικευμένοι σε όλα, με μερικά χιλιάρικα θα σας τακτοποιήσουν τά πάντα!

Αυτή είναι η παροικία μας, που μέρος της είναι και ο Εργατικός Σύλλογος και μέσα στην οποία προσπαθούμε να βοηθήσουμε το πιο αδύνατο κομμάτι της. Όταν προκύπτει ένα θέμα κοινού ενδιαφέροντος, που μας αφορά σαν εργαζόμενους, δεν περιμένουμε να μας δώσει το λόγο το παροικιακό κατεστημένο, αλλά εξακολουθούμε να διεκδικούμε με κατ'ευθείαν ενέργειες (γράμματα, ψηφίσματα, υπομνήματα κλπ.) προς τις διάφορες Αρχές. Αυτή η πλευρά της δουλειάς μας, η συμμετοχή μας και οι διεκδικήσεις μας μέσα στα πλαίσια του ντόπιου εργατικού κινήματος είναι και δύσκολη και όχι πάντα φανερή αλλά εκτιμάται ιδιαίτερα μέσα στον συνδικαλιστικό και εργατικό χώρο του Κεμπέκ.

Οι Υπηρεσίες μας εξακολουθούν να προσφέρονται σε χιλιάδες συμπάροικους κάθε χρόνο. Μερικοί διαλέγουν να πιστεύουν πως γι'αυτές πέρνομε πολλά λεφτά από τις κυβερνήσεις, οπότε τους τις χρωστάμε, οι περισσότεροι όμως αναγνωρίζουν την βοήθεια που τους προσφέρεται.

Πιστεύουμε πως με τα λίγα μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας, έχουμε πετύχει πολλά. Τα μέλη, οι φίλοι, όλοι εκείνοι που αναγνωρίζουν, στηρίζουν και βοηθούν τον Σύλλογο, μας επιβεβαιώνουν πως «καλά πάμε» και μας δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε.